

**Beskæftigelsesministerens besvarelse af spørgsmål nr. 35 af
13. november fra Folketingets Arbejdsmarkedsudvalg (Alm.
del – bilag 60).**

Spørgsmål nr. 35:

December 2006

”Ministeren bedes kommentere den på alm. del - bilag 60 omdelte anonymiserede henvendelse vedr. kassetænkning i forbindelse med aktivering af kontanthjælpsmodtagere.”

Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Anne Baastrup (SF).

Svar:

Det er altid en god forretning at få ledige kontanthjælpsmodtagere i arbejde. Det gælder både for kommunerne og for staten.

For kommunerne er det en god forretning, fordi kommunen har færre udgifter til kontanthjælp og færre udgifter til aktivering af ledige kontanthjælpsmodtagere. For staten er det en god forretning, fordi staten er med til at finansiere udgifterne til kontanthjælp samt udgifterne til aktivering af kontanthjælpsmodtagere.

I den vedlagte henvendelse fremgår det, at Rådmanden for Århus Kommune ved et møde har oplyst, at kommunen mister 14.000 kr., hver gang en kontanthjælpsmodtager kommer i arbejde.

De 14.000 kr. rådmanden omtaler, refererer til det såkaldte rådighedsbeløb. Begrebet rådighedsbeløb dækker over, at kommunerne og staten indenfor et fastsat beløb hver finansierer 50 pct. af udgifterne til aktivering af ledige kontanthjælpsmodtagere. Udgifter til aktivering udover rådighedsbeløbet skal kommunen selv afholde.

Det samlede rådighedsbeløb til en kommune beregnes ved at gange rådighedsbeløbet – som i 2006 var på ca. 14.000 kr. årligt – med antallet af kontant- og starthjælpsmodtagere i kommunen.

Det er således korrekt, at Århus kommune har fået et mindre rådighedsbeløb til aktivering, da de har færre ledige på kontanthjælp. Til gengæld sparer de både kontanthjælp og aktiveringsudgifter til de ledige, der er kommet i job.

Henvendelsen peger også på, at det manglende økonomiske incitament til at få ledige i job medfører, at kommunerne iværksætter lange aktiveringsforløb.

Jeg vil gerne slå fast, at det altid vil være en økonomisk fordel for kommunerne, at forløbene for de ledige er så korte og effektive som muligt. Det skyldes, at kommunerne dels vil have færre udgifter til kontanthjælp og dels færre udgifter til aktivering ved at få ledige kontanthjælpsmodtagere i job. Incitamentet for kommunerne til at få ledige hurtigt i job styrkes ligeledes ved, at udgifter til aktivering, der overstiger rådighedsbeløbet, alene finansieres af kommunerne.

Henvendelsen rejser også spørgsmålet om, hvorvidt det kan være fristende for kommunerne at holde på en kontanthjælpsmodtager, som burde have førtidspension. Her er det klart, at kommunerne skal følge lovgivningen. Hvis en person opfylder betingelserne for at blive tilkendt førtidspension, må kommunen ikke uretmæssigt fastholde vedkommende på kontanthjælp.

Sagen viser imidlertid, at der kan være et behov for øget vejledning omkring de økonomiske incitamentsstrukturer i det eksisterende system. Jeg kan i den forbindelse oplyse, at Arbejdsmarkedsstyrelsen planlægger at udarbejde en budgetvejledning til kommunerne på områderne med statsrefusion i beskæftigelsespolitikken. Sigtet med denne vejledning er bl.a. at give kommunalpolitikkerne et bedre prioriteringsgrundlag for budgetteringen af beskæftigelsesindsatsen.

Det er vigtigt, at der ikke er tvivl om incitamenterne i beskæftigelsespolitikken. Jeg vil gerne understrege, at det altid skal kunne betale sig at få ledige i arbejde. Både for kommunen, for staten og for den enkelte ledige.